

Mfv.I.10.522/2013/8.

A Kúria a dr. Kocsisné dr. László Ildikó ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Pálinkó Ilona ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaviszony megszüntetése jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál 25.M.14/2012. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Törvényszék 51.Mf.630.753/2013/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2014. július 9. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 51.Mf.630.753/2013/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt nap alatt - 10.000 (tízezer) forint és 2.700 (kettőezer-hétszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felperes keresete a munkaviszonyt közös megegyezéssel megszüntető megállapodás érvénytelenségének megállapítására irányult.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 25.M.14/2012/17. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest az alperes javára perköltség megfizetésére. Megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének díját és a le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felek között 2002. január 1-jétől állt fenn munkaviszony termester munkakörben. 2011. szeptember 20-án megállapodtak a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésében azzal, hogy a felperes részére a munkáltató bruttó 300.000 forintot fizet ki végkielégítésként.

A felperes 2012. január 2-án terjesztette elő a keresetét a megállapodás érvénytelenségének megállapítása iránt. Ebben arra hivatkozott, hogy az alperes jogellenes fenyegetéssel vette rá a megállapodás aláírására. Állítása szerint mivel betöltötte az 50. életévét, a munkáltató hátrányosan megkülönböztette, amikor az ő munkaviszonyát kívánta megszüntetni. A fenyegetettséget abban a körülményben jelölte meg, hogy erős lelki ráhatással, fenyegetéssel kényszerítette ki a munkáltató a megállapodást, mert arról tájékoztatták, hogy amennyiben nem írja azt alá, akkor rendkívüli felmondással szüntetik meg a munkaviszonyát.

A munkaügyi bíróság álláspontja szerint az esetleges kényszerhelyzet 2011. szeptember 20-án megszűnt. Ezt követően a felperes nem tudott megjelölni olyan konkrét alperesi magatartást, amely alapján ezt követően is kényszerhelyzet állt volna fenn. A megállapodás aláírását követő 30 napon belül a munkáltatónál azt a felperes nem támadta meg, ezért - utalással az EBH.2011.2335. számú elvi határozatra - az 1992. évi XXII. törvény (régi Mt.) 7. § (3)

bekezdésben előírt hat hónapos anyagi jogvesztő határidő elteltét követően nem volt lehetősége a megtámadással összefüggő igénye bíróság előtti érvényesítésére, mert e határidő 2012. március 19-ével lejárt, az alperessel pedig a keresetet 2012. április 27-én közölték.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék 51.Mf.630.753/2013/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte a felperest az alperes javára másodfokú perköltség megfizetésére megállapítva, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének díját az állam viseli.

A másodfokú bíróság az Mt. 7. § rendelkezései alapján - figyelemmel a BH.1998.50. számú eseti döntésre, és az EBH.2011.2335. számú elvi határozatra - megállapította, hogy a megtámadásra nyitva álló határidő a tévedés vagy a megtévesztés felismerésétől, illetve a jogellenes kényszerhelyzet megszűnésétől kezdődik.

A felperes az általa hivatkozott kényszerhelyzet megszűnésétől, azaz 2011. szeptember 20-ától nem igazolt az erre vonatkozó bizonyítási kötelezettségről történő tájékoztatás ellenére sem olyan körülményt, amely kényszerhelyzet fennállását és az igénye érvényesítésének akadályára vonatkozó állítását megalapozta volna. Ezért a megtámadásra irányadó jogvesztő határidőn túl előterjesztett keresetet jogszerűen utasította el az elsőfokú bíróság.

A törvényszék nem fogadta el a felperes azon hivatkozását, hogy védett kora miatt is jogellenes a megállapodás. Védett korra tekintettel a munkavállalót védelem csak munkáltatói felmondás esetén illeti meg, a jelen esetben azonban a munkaviszony közös megegyezéssel szűnt meg.

A felperes jogi képviselője részére a jogerős ítéletet 2013. május 22-én kézbesítették. Ezzel szemben a felperes 2013. július 22-én nyújtott be az elsőfokú bírósághoz a felülvizsgálati kérelmét. Ebben kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását a felperes keresetének megfelelő döntés meghozatala érdekében.

Hivatkozása szerint a munkaviszonyt közös megegyezéssel megszüntető megállapodás érvénytelen, elsődlegesen az 1992. évi XXXIII. törvény (Kjt.) 34. §-a, másodlagosan az 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 100. §-a, mint mögöttes jogszabály alapján. Kérte az eredeti munkakörben történő továbbfoglalkoztatását a Kjt. 34. § (1) bekezdés a) pontja szerint.

Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság a tényállást nem derítette fel, a szükséges bizonyítást nem folytatta le, és helytelen jogkövetkeztetést vont le. A döntés jogilag megalapozatlan.

A Pp. 104/A. § (1) bekezdése alapján kérte a részletes felülvizsgálati kérelem előterjesztésére további tizenöt napos határidő biztosítását.

Az elsőfokú bírósághoz 2013. augusztus 7-én benyújtott iratában a felülvizsgálati kérelem indokolásaként az Mt. 7. §, és az Mt. 8. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak megsértésére hivatkozott.

Álláspontja szerint jogellenesen nem foglalkoztak a bíróságok a semmisségre vonatkozó előadásával, valamint azzal, hogy a pszichés és mentális problémái, jogban járatlansága miatt a munkáltató részéről az azonnali döntésre történő kényszerítése olyan kényszerítő hatást váltott ki nála, amely benne megfélemlítést keltett. Ennek következtében depresszióssá vált, és csak akkor tudatosult benne ez, amikor a keresetét a bírósághoz benyújtotta.

Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte a felperes költségben való marasztalásával.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 272. § (1) bekezdésben foglalt felülvizsgálati kérelem előterjesztésére nyitva álló 60 napos határidő a Pp. 104/A. § rendelkezésére (törvénykezési szünet) tekintettel 2013. augusztus 27-én járt le. Ezért a Kúria a felperes mindkét beadványában foglaltakat figyelembe vette a jogerős ítélet felülvizsgálata során.

A Pp. 272. § (2) bekezdés alapján a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja.

A felperes az első felülvizsgálati kérelmében jogszabálysértésként a tényállás felderítetlenségére, a bizonyítékok helytelen mérlegelésére hivatkozott. Ezzel összefüggésben azonban megsértett jogszabályt nem jelölt meg. A Kjt. 34. §-ára és az Mt. 100. §-ára történő hivatkozás ekként nem értékelhető, mivel e rendelkezések a jogviszony megszüntetés jogellenességének megállapításakor alkalmazandó jogkövetkezményeket tartalmazzák. E jogszabályi rendelkezésekből nem lehet következtetni a megtámadott megállapodás érvényességének megállapításáról szóló jogerős ítéleti rendelkezés jogellenességének mibenlétére.

Alaptalanul hivatkozott utóbb a felperes az Mt. 7. § rendelkezéseinek a megsértésére. Helytálló a jogerős ítélet érvelése, miszerint a felperes a megtámadás jogával az alperes felé az Mt. 7. § (3) bekezdésben foglalt 6 hónapos objektív határidő elteltével élt. A megtámadott megállapodást 2011. szeptember 20-án kötötte, a keresetet megelőzően azt az alperessel az Mt. 7. § (3) bekezdésben foglalt 30 napos határidőben, a (4) bekezdés szerinti kötelezettség ellenére a munkáltatónál nem támadta meg. A megtámadásra nyitva álló 6 hónapos határidő jogvesztő, ezért helyesen nem vizsgálták a bíróságok, hogy a megtámadás jogában a felperes milyen okból volt akadályozva.

Alaptalan a felperes érvelése az Mt. 8. § vonatkozásában is. A másodfokú bíróság a jogszabályok helyes értelmezésével [Mt. 89. § (7) bekezdés és Mt. 87. § (1) bekezdés a) pontja] jogszerű következtetést vont le arról, hogy a védett kor miatti hátrányos megkülönböztetésre alappal a felperes nem hivatkozhatott a perben,

mert a munkaviszonya nem munkáltatói felmondással, hanem közös megegyezéssel szűnt meg.

A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta.

Kötelezte a pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján az alperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére.

A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a, valamint a 73/2009. (XII.22.) IRM rendelet alapján az állam viseli.

Budapest, 2014. július 9.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Tallián Blanka s.k. bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelélül: Nné tisztviselő